

МИХАИЛ ЛЪКАТНИК

СПРИНТЬОРИ

chitanka.info

СЕПТЕМВРИ

Златна есен. Листата жълтеят-жълтеят, а времето е все още много хубаво. С Васката не се разделяме. Сутрин сме на училище, а следобед на игрището. Играем футбол, играем волейбол. Привечер изкарваме колелетата. Надбягваме се. Понякога той побеждава, понякога аз. А стъмни ли се, в махалата започва игра на партизани и стражари. Прибрахме се късно, капнали за сън. Златна есен! Има на какво да се играе. Пък ако няма много играчи, прескачаме с Васката в съседните дворища. Тъкмо сега зреят крушите. Станали са едни сладки, сладки... Пръстите си да оближеш...

Ще кажете: „Ама кога учите?“ Ех, и вие. И за учене ли да мислим? Нима във вашата махала децата не играят. Има време. Цели три срока. Пресметнете само първия срок: септември, октомври, ноември, декември! Четири месеца! Човек може много неща да изучи. Даже средно образование може да получи. А Васката казва, че ние не сме тъпи момчета. Можем да запомняме уроците от устата на учителите...

ОКТОМВРИ

Златната есен продължава. В неделя бяхме с Васката на язовир „Искър“. Ние с него сме рибари. Всяка неделя сме на риба. И някои други момчета от нашия клас бяха, ама нищо не хванаха. Не знаят тайната. През октомври шаранът не кълве на червей. Ние с Васката си правим качамак. Взимаме средата от половин хляб, размесваме я с едно яйце, прибавяме малко лакта, малко тахан и няколко капки валериан. Рибата като котките е луда за валериана. Наловихме много шаранчета. По едно време на мене така ми дръпна, че плувката потъна, а върхът на пръчката ми се изви като дъга. Пипнах влакното и леко придърпах към брега. Усещам — иде. Вадя го. Голямо парче. „Ще се откъсне“ — мисля си.

— Васка, тичай! Голям...

Васката заряза въдицата си и дойде при мене. А аз, нали не съм будала като Ганди, който с все сила дръпна миналата неделя, та и пръчката си счупи, и шарана изтърва... Като усети, че наближава плиткото, шаранът се стрелна навътре. Отпуснах му малко от влакното

и после пак го доведох до брега. Така — няколко пъти. Шаранът се умори и легна на плиткото. Васката влезе във водата, пъхна си пръстите под хрилете му и ми го подаде. Голямо парче. Не е шаран, а прасе. На другия ден го претеглихме. Три кила и двеста грама! Ядохме го два дни...

НОЕМВРИ

Още е златна есен, но вече е студено. А ние с Васката не се плашим от студеното. Продължаваме да си караем по старому. Само за риба не ходим вече. Шаранът не ще да кълве и на качамак. Разправят, че лежал на дъното на язовира и не мислел за ядене. Напролет щял да се пробуди...

А ученето?... Викам на Васката:

— Хайде да почваме.

— Е, не бързай де! Който бърза, бърка...

И за да не сбъркаме, караем си я както преди. Попреглеждам си бележника — двойки и тройки. Кога ще ги поправям? И бележникът на Васката няма по-добър вид...

ДЕКЕМВРИ

Златната есен свърши. Дойде бялата зима. Само е за кънки. Кънки, кънки, ама двойките си вървят.

— Хайде, Васка, да почваме!

— Хайде! — казва. — Ще оставим за известно време кънките и ще му ударим един спринт. Ама здрав спринт. Всичка да ни се почудят.

И... почудиха ни се всички. Цял ден седим или у тях, или у нас. Зубрим, зубрим, ама то не било малко. Ето ти бедата от дългите срокове. Учителите предавали, предавали и никак не мислели, че ние за десетина дни ще трябва да научим всичко. Е, толкова много материал научава ли се... Спринтираме ние по страниците на учебниците, спринтират учителите да ни изпитват, а в бележниците ни спринтират двойки и тройки. Вместо да поправим старите, взехме, че ги затвърдихме. Циментирахме ги един вид и вече даже с динамит не можеш ги изкърти от бележниците. Остави това, ами и нови си докарахме. А Васката само вика:

— Давай, давай! Спринтирай!

— А бе, Васка, остави се! — думам му. — Тя със спринтиране тая работа не става. Дано ни узреят тиквите за втория срок. Как ще узреят през зимата, не знам. В оранжерия ли ще трябва да ги държим, в парник ли да ги сложим, ама още от началото да си караме по програмата, че с това спринтиране, дето го измислихме, до финиша няма да стигнем...

А Васката не ме поглежда. Подсмърча, подсмърча над книгата, сякаш носът му ще капне. Дотам я докарахме с нашия спринт.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.